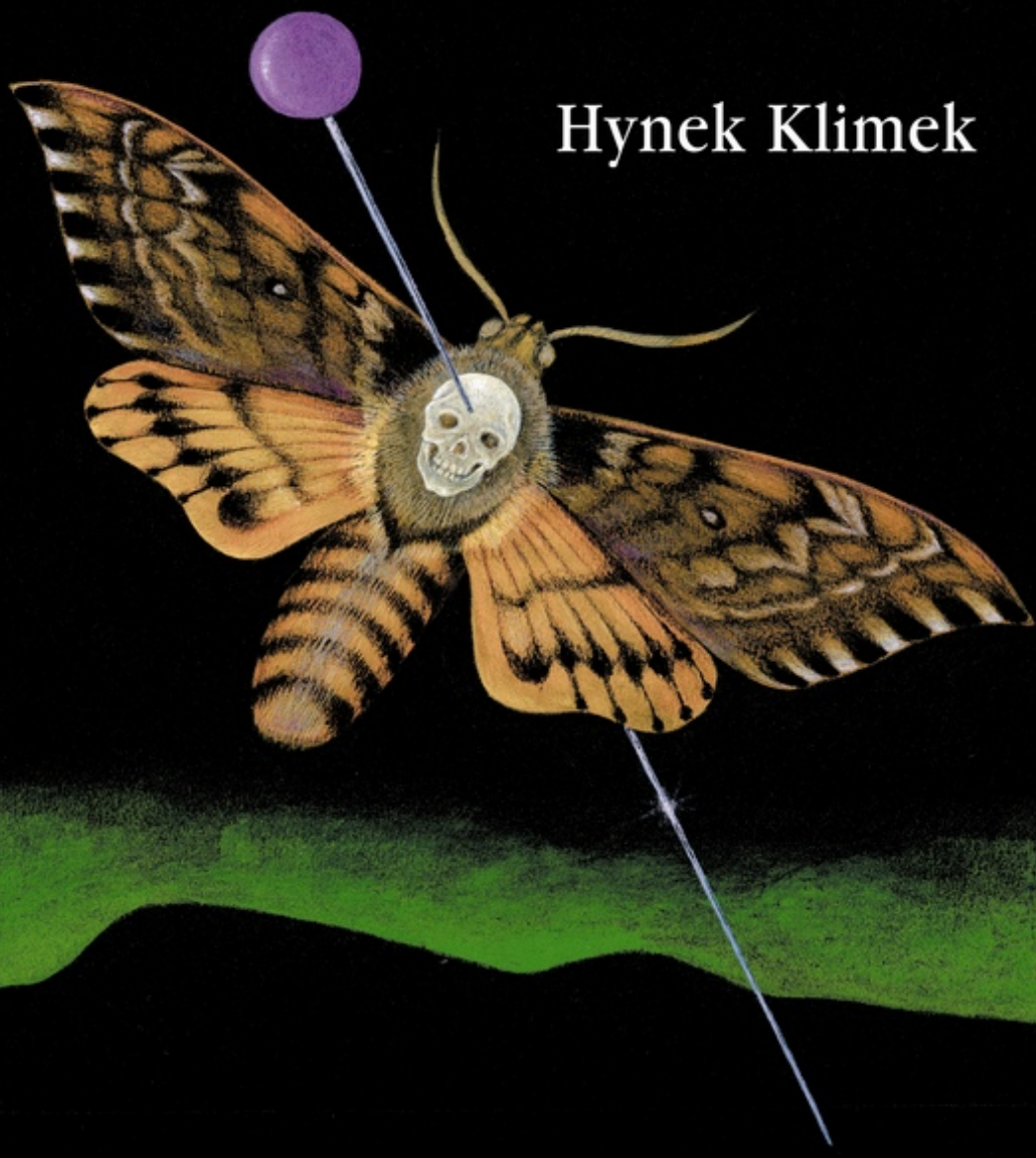

HŘÍŠNÍCI

ze šumavských vrchů

Hynek Klimek

Zkušený autor se po třech knihách pověstí ve své dvanácté v pořadí vrátil k dalšímu ze svých oblíbených žánrů, krimipříběhům napsaným podle skutečných událostí. Jejich dějištěm je Šumava. S některými z nich se seznámil v době, kdy v jižních Čechách působil jako novinář. Náměty k dalším čerpal z vyprávění přímých účastníků. Při zpracování povídek využil dokonalé znalosti prostředí, ve kterém se odehrály. Dramatické, až drastické události jsou prostřídány s jinými, působícími absurditou jednání protagonistů přes závažnost spáchaných činů až humorně. Autorovi je humorný nadhled blízký, a tak je právě takových příběhů v knize většina.

Copyright © Hynek Klimek
Kresba na obálce: Přemysl Vranovský
© Nakladatelství Jindřich Kraus - PRAGOLINE 2014
ISBN 978-80-87872-93-2

Hynek Klimek

**Hříšníci
ze šumavských vrchů**

Případ facky ztrestané prolitou krví

Zakaboněný muž spláchl obsah naráz vypité odlivky slivovice pivem a objednal si další.

„Máš recht. Zlost je třeba utopit,“ prohodil jeho spolustolovník v zakouřené hospodě.

„Spíš bych se měl jít utopit sám, anebo utopit tu svou megeru,“ odvětil oslovený temně.

Drsná slova doprovodil hlubokým povzdechem a pak si notně přihnul z půllitru s ještě stékající pěnou, který před něj před chvíličkou postavila hostinská.

Alkohol už pomalu začínal působit na jeho smysly, ale trpkou myšlenku na situaci, kterou prožil před příchodem do hostince, ještě nezastřel.

„Co by ses topil sám. Leda tak v moři piva, to bych ještě bral. A starou nech taky žít, a když ti leze na nervy, vyprdni se na ni. Nestojí ti za to, aby ses kvůli ní ještě dostal do maléru,“ domlouval mu další z př opilých společníků, kterým se před chvílí svěřil se svým problémem.

Položil mu přitom přátelsky ruku na rameno a pak ho poplácal po zádech.

„Ženský jsou potvory, to je všeobecně známý, ale netrap se tím. Pánbůh to poznal, viděl, jak je na tom Adam, když mu udělal Evu, a tak pro nás ještě vymyslel pivo a kořalku. Tak na to hod' bobek a pij!“ podpořil jeho názor drobný vyzáblý důchodce, bývalý učitel, který s nimi rovněž seděl u stolu.

„To já bych ji ještě vytrestal,“ oponoval a přiléval olej do ohně další místní štamgast, povoláním instalatér. „Znáš ten slavnej citát. Nevím, kdo ho řek, ale umím ho bezpečně nazpaměť: Ženskou můžeš bít od rána do večera, on se vždycky důvod najde.“

„To je arabské přísloví,“ řekl k tomu s despektem bývalý učitel. „To já upřednostňuji to naše evropské, že ženu ani květinou neuhodíš!“

„Tak to já bych ji kytkou praštil, ale zasazenou v květináči,“ oponoval instalatér.

„Protože jste barbar,“ nedal se učitel.

„Hele, nechte toho!“ okřikl je muž, který svou čerstvou historkou, kterou hned po příchodu do hostince odvyprávěl, zadal směr hovoru.

„To je moje věc, jak si to se starou srovnám, nebo nesrovnám. A odedřka už o tom nechci slyšet ani slovo. Radši se napijeme. Hostinská! Dejte nám sem rundu! Bechery a ne prcky, velký!“

„Tak na co si přijijeme?“ otázal se s odličkou v ruce starý učitel, když hostinská bez otálení donesla na tácu objednané.

„Na Jana Bechera. Byl to génius, když tenhle nápoj vymyslel!“ odvětil objednatel.

„Tak jo, na Bechera!“ souhlasili spolustolovníci a svorně si přitukli.

„Fakt, ten Becher musel bejt génius,“ prohlásil instalatér, když postavil prázdnou skleničku na stůl. „A teď mi, vážení, řekněte, estli by něco takovýho mohla vymyslet nějaká ženská.“

„Hele, dej už se ženskejma pokoj, anebo si di sednout k jinýmu stolu! Řeklo se, že se vo nich už mluvit nebude a tak to sakra respektuj!“ obořil se na něj tělnatý chlapík v montérkách, sedící zády k výčepu.

„Jediná správná ženská je tady naše hostinská,“ dodal pak na celou hospodu a otočil se po ní.

Slyšela to. Za výčepem, kde právě točila pivo do několika püllitrů, se na lichotníka krátce usmála a pak mávla rukou.

„Nelichoť, zadarmo stejně nic nedostaneš,“ odvětila zvučným altem.

„A kdo říká, že chci něco zadarmo. Mařko, dej nám sem ještě jednu rundu toho samýho. Na mě,“ zahlaholil.

„To to dneska asi dopadne,“ lekl se naoko vysloužilý učitel.

„No, nějak bude,“ řekl k tomu jeho soused.

„Jo, vždycky nějak bude. Jenom my tady jednou nebudem,“ zafilozofoval instalatér.

„Hele, už mě těma svejma kecama štveš! Esli nepřestaneš, tak si fakt pudeš sednout jinam!“ pohrozil mu muž v montérkách.

V tu chvíli se nad jejich stůl naklonila hostinská s tácem s naplněnými štamprlaty. Rázem se přestal mračit a jeho obličej se rozzářil. Sáhl po nejbližším a pozdvihl ho vzhůru.

„Tak chlapi, a na co se napijeme teď?“

„Na nás“ vykřikl jeden ze spolustolovníků.

„Jo, na nás!“ halasně souhlasil muž v montérkách.

Opět se ozval cinkot skleniček a po něm několikere blažené vzdechnutí.

„Jo, byl to génius, ten Becher,“ řekl pak procítěně muž vedle učitele.

Začali se bavit o likérech a destilátech a u stolu zavládla dobrá nálada.

Jen muž, který si postěžoval na manželku, ji nesdílel. Na rozdíl od ostatních ho alkohol nerozjařil. Upadl do zádumčivosti a do družného

hovorů ostatních se nezapojoval. V myslí mu opět vytanul nedávný prožitek.

Začalo to návratem syna ze školy. Na první pohled na něm bylo vidět, že něco není v pořádku. Byl nezvykle bledý, neklidnější než obvykle, roztěkaný, a když se mu matka podívala do obličeje, uhýbal pohledem. Okamžitě na něj uhodila. Chvíli se snažil tvrdit, že se mu nic mimořádného ve škole nestalo a žádnou špatnou známku že nedostal. Říkal to však tak nejistým, roztřeseným hlasem, že bylo jisté, že chce něco zatajit. Když chtěla, aby jí ukázal žákovskou knížku, vykoktal, že si je vybrala učitelka matiky, aby zapsala známky z písemky, ale do konce vyučování jim je nevrátila.

„Ukaž tašku!“ přikázala mu.

Pak ji otevřela, aby zkontrolovala obsah. Mezi učebnicemi a sešity žákovskou knížku objevila. V tu chvíli malý lhář utekl do obývacího pokoje, kde u stolu v bohorovném klidu četl noviny a pokuřoval jeho otec. Tam padl na pohovku, obličejem se zabořil do polštáře a dal se do hysterického pláče. Otec na něj pohlédl přes okraj novin, ale plačtivý výlev jeho syna, který ho po vběhnutí do pokoje ani nepozdravil, ho z jeho klidu zatím nevytrhl. Vzápětí se ovšem za synem přiřítla matka a vrhla se na něj jako princ Bajaja na saň. Potomka začala bít hlava nehlava.

„Já ti dám krást a dělat nám vostudu, mizero jeden mizernej a ještě mi budeš lhát, zmetku jeden!“ ječela přitom jako při konkurzu na hlavní roli pro další pokračování amerického filmu Vřískot. K jejímú řevu se přidal fistulí trestaný syn.

„Hergot, co blbnete!“ křikl nazlobeně muž a praštil novinami o stůl. „A co ho mlátíš do hlavy, vzteklino jedna vzteklá, to chceš, aby byl blbej?! Člověk tady nemá kouska klidu!“

Po jeho poslední větě žena ustala s torturou syna, vztyčila se, otočila se k manželovi s výrazem bohyně pomsty v obličeji a začala ječet na něj.

„To je přesně to neštěstí! Ty chceš mít jenom svůj klid a chlast a na všechno jiný kašleš! A na rodinu především! Když seš doma, jenom si tu furt sedíš jako pecka a o nic, ani o kluka se nestaráš! Víš co ti z něj vyrostlo? Zloděj!! A podvodník !!!“ křičela čím dál silněji.

„Co to kecáš?“ zabručel, ale vodopád jejích výčitek nezastavil.

„Tobě je to, co se děje doma, holt úplně jedno, co? Jen když máš to svoje pohodlíčko! Je ti úplně šuma fuk, co z kluka vyrostete, o to se

nestaráš! Máš ty vůbec zájem o něco jiného než o tu svou zatracenou hospodu, partu kumpánů a chlast? Nemáš!! Leda tak ještě o televizi a noviny, abys měl na co čučet, když se nachlemtáš!“

„Prosím tě, nech už toho!“ křikl, ale zbytečně.

„Jakýpak nech toho?! Řekni mi, co seš to za tátu a za manžela? Proč tě tady vůbec máme, pro vozdobu snad? Asi jo, protože o rodinu se nestaráš, ta tě vůbec nezajímá, co?! Kluk ti roste pro šibenici, ale to ti je taky jedno, že?!“ chrllila ze sebe, až jí začínaly selhávat hlasivky.

„Hergot, přestaň už ječet a řekni mi konečně, co se stalo, že tak vyvádíš“ rozkřičel se i on.

„Co se stalo?“ řekla ledově. „Máš z kluka kriminálního. Svým přičiněním! Kdyby byl jenom po mně, tak nic takového neudělal. A kdyby ses o něj aspoň trochu staral, tak třeba taky ne!“

„A co se tedy stalo? Řekneš mi to konečně?“ zahuhlal.

„Zeptej se jeho!“ natáhla ruku s nataženým ukazováčkem k stále ještě plačícímu synovi na pohovce.

„Promluv si s ním konečně jako táta! Do žákovský mu napsali, že je zloděj a že chtějí mluvit s jeho rodičema. Du tam hned, i když nevím, jak takovou vostudu přežiju. Ale do rána bych nezamhouřila voči, kdybych to nechala na zítra. To ty by ses na to vykašlal, co?! Mně to ale na rozdíl vod tebe jedno není, co mám za syna a co nám z něj vyrostlo,“ pronesla s opět se stupňující intenzitou.

„No vidíš, blbče, co s ní mám kvůli tobě za peklo? Cos to v tý škole zase vyvedl?“ otočil se muž k synovi, když za ní zaklaply dveře.

Dozvěděl se, že sebral spolužákovi autíčko.

„A to je takový šrumec kvůli pitomému autíčku? A tos, ty vole, nemohl říct, že sis ho od něj jenom pučil a chtěl si mu ho vrátit!“ vyčetl otec školákovi.

„Já to říkal, ale voni mi to nevěřili,“ brečel syn.

„No protože to sou hovada blbý,“ uzavřel otec rozmluvu.

Pak si došel do ledničky pro láhev s pivem a sedl si opět k novinám.

Kluk po chvíli přestal pobrekávat a odešel do zahrady, kde v koutě pokračoval ve stavbě bunkru ze starých prken.

Jeho matka se o tom, co se ve škole stalo, dozvěděla v mnohem barvitější podobě než otec. Ve škole ještě zastihla ředitele i třídní učitelku. Tvářili se přísně a mluvili s ní odměřeně.

Musela si vyslechnout, že její třináctiletý syn ukradl svému spolužákovi autíčko, kovový model, jakým se říká angličáky. Spolužák si ho s sebou vzal do školy, i když nosit si tam hračky mají žáci zakázané. On si s ním ale nechtěl hrát při vyučování, ale chtěl se s ním pochlubit ostatním. Ukazoval ho o přestávce a hned o té následné mu ho nezvedenec sebral ze školní brašny a zabalené do papíru a igelitu od svačiny ho chtěl uschovat ve své.

I když si myslel, že si pro krádež vybral vhodný okamžik a nikdo ho neviděl, jeho kriminální čin neušel pozornosti jedné ze spolužaček, která do prázdné třídy, kde se o velké přestávce zdržoval jen on sám,

nakukovala otevřenými dveřmi. Okamžitě to pověděla ostatním. Protože měli obavy, že by se s nimi pral, jak se už stalo několikrát, nevyřídili si to s ním sami, ale celá skupina běžela do sborovny. Mluvící jeden přes druhého oznámili, co udělal.

Pro malého zloděje ještě před zahájením další vyučovací hodiny došel učitel češtiny, který měl u školáků největší autoritu ze všech pedagogů na škole, vyzval ho, aby si vzal svou tašku, a odvedl ho k řediteli, kde už na něj čekala i třídní učitelka.

Vylekaný ani nezapíral a odcizené autíčko jim vydal. Vyslechl pak ostré výtky postupně od všech tří pedagogů a sdělení o snížené známce z chování s tím, že možná nezůstane jen u toho, ale případně ho čeká ještě tvrdší postih, protože při krádeži byl přistižen v krátké době již podruhé.

Zhruba měsíc předtím ukradl jinému spolužákovi z kapsy bundy pověšené na věšáku v šatně kovovou dvacetikorunu. I při této krádeži ho zahlédli spolužáci.

„Pokud na tvoji výchovu rodiče nestačí, jsou k tomu odborné ústavy! Ještě se rozhodneme, co s tebou,“ pohrozil mu ředitel, než zlodějíčka propustili k návratu do třídy.

Podobně tvrdá slova si od ředitele vyslechla i jeho matka. Včetně upozornění, že o činu jejího syna bude ještě jednat pedagogická rada a teprve na ní se rozhodne, zda bude školou na příslušné úřady podán podnět na umístění recidivujícího zlodějíčka do dětského diagnostického ústavu, či nikoliv.

Provinilec se předtím mezi spolužáky do třídy vrátil se sklopenou hlavou, rudý hanbou. Zašumělo mezi nimi, když po zaklepání na dveře vešel dovnitř po začátku vyučovací hodiny. I mladý zeměpisář, který měl právě hodinu, po něm vrhl nevráživý pohled.

Snížená známka z chování na pololetním vysvědčení i pohružka polepšovnou byly pro malého delikventa menším postihem než propast mezi ním a spolužáky. Tu si uvědomoval ze všeho nejbolestivěji.

I jeho matka opouštěla školní budovu se sklopenou hlavou a rudá v obličeji. Na barvu jejího obličeje však mělo vedle pocitu hanby vliv i rozhořčení. Domů opět vlétla jako přívalová vlna. Syna neviděla, a tak první odskákal její zlobu manžel.

„Tak víš, co se stane?“ zaječela na něj. „Kluka nám seberou a daj ho do ústavu! Tak pěkně sis ho vychoval! Teď to máš! A já abych se snad hanbou propadla.“

„Co to meleš za blbosti?“ zamumlal.

„Jaký blbosti? Pravdu ti říkám! Měl sis to tam jít do školy poslechnout! A to všechno kvůli tobě! A cos mu vůbec řek? Nic, vid! To si dovedu živě představit. A kde vůbec je? Kams ho pustil? Od teďka nikam chodit nebude! Já mu dám, smradovi jednomu nevyčválanému! Domácí vězení bude mít! A žádná televize, žádné hraní! Učit se bude od rána do večera a běda mu, jestli cekne!“ zuřila.

„Prosím tě, zklidni se a přestaň řvát!“ napomenul ji znechuceně.

„A kde vůbec je? Nevíš, co?!“ pokračovala. „Von krade a ty ho klidně pustíš ven. Asi aby zase něco ukrad!“

„S tebou se už nedá rozumně mluvit“ zvýšil hlas i on. „Seš už úplně trhlá!“

Tak já sem trhlá, jo? Esli ano, tak jen kvůli tobě! Co já ze života s tebou mám? Jedině zničený nervy! A co z tebe má to dítě? Kulový lomený jediné! Ty seš furt buď v práci, nebo v hospodě, a když ne, tak si tady hnípneš a nic tě nezajímá! Ty, když je třeba něco řešit s klukem, furt všechno jenom vmlouváš, na všechno říkáš, že se nic nestalo! Teprve až někoho zabije, tak ti snad dojde, jak seš mizernej táta. O co ty by ses staral, že? To by tě vobtěžovalo. Ale víš, co já konečně udělám? Rozvedu se s tebou! Tak! Dyt' tebe to u nás stejně nebaví. Klidně se vodstěhuj do tý svý hospody natrvalo! Tam ti bude dobře a nám tady bez tebe taky!“

„Tak jo, tak jdu do hospody, když mě tam posíláš“ zvedl se ze židle a začal si natahovat svetr.

„No jen si jdi! Jdi si! To je tak to nejlepší, co můžeš udělat, vid', ty chudinko?! Utéct vod starostí, abys je nemusel řešit! Starosti, ty si ty raději nikdy nepřipouštíš, to dávno známe. Jdi si a vracet se už nemusíš!“ vyslechl na odchodnou, než za sebou práskl dveřmi.

Nyní seděl s partou známých v hostinci a pil. Jak se hladina alkoholu v jeho krvi zvyšovala, už se necítil být ušlápnutým trpitelem, ale King Kongem.

Před půlnocí, když hostinská zkasírovala poslední z návštěvníků, se vrávorající vydal k domovu. Rozhodnutý, že pokud jeho manželka ještě jen cekne, ukáže jí, kdo je doma pánem.

Kdyby byla už ležela v posteli a spala, jak to v posledních letech bylo při jeho pozdních návratech z hospody obvyklé, zřejmě by žili dál jako dosud. Sice v nesouladu, hádkách, ale bez horšího excesu.

Jenže ona, ještě rozčilená ze syna a rozzlobená na manžela, seděla

v kuchyni za stolem a hlavou se jí kolem dokola honilo, jak má zbabraný život a jak je s ním nespokojená. Stýskala si, že nemá žádné potěšení, jen samou práci, nezáživné starosti o domácnost, syna dorůstajícího v ničemu, manžela, ke kterému už necítí žádnou lásku, jen nenávist. Do beznaděje se tím zavrtávala čím dál hlouběji.

V tu nejméně vhodnou chvíli přišel. Netušila, jaká mu v hospodě narostla křídla, a přivítala ho dalšími výčitkami. Bylo to to nejhorší, co v dané chvíli mohla udělat. Poprvé za celé jejich soužití od něj dostala facku. A ne ledajakou. Vložil do ní celou svou sílu, a tak pád na podlahu nemusela přihrávat.

„Tak a máš to!“ řekl se zadostiučiněním. „Už sis vo ní koledovala dlouho. A vopovaž se eště si na mě votevřit zobák. Chytíš další, že ti hlava upadne!“

Šokovaná pak usedla zpátky na židli u stolu, opřela se o něj lokty, obličej skryla do dlaní a usedavě se rozplakala.

Autor facky už byl v posteli a pochrupoval, když se asi po deseti minutách zvedla ze židle a šla za ním do ložnice. Hlasitě chrápal. Nenávistně se na něj chvíli bez hnutí dívala, jak spí. Pak vzala ze stolku u okna velkou těžkou skleněnou vázu. Přistoupila k posteli, pozdvihla ji do výšky a pak ho s ní vši silou udeřila do hlavy.

Váza se roztrhčila. Muž vyhekl a zůstal tiše ležet. Polštář kolem jeho hlavy se začal rychle barvit krví.

„Ježíši Kriste! To sem nechtěla,“ vykřikla zděšeně.

Sklonila se k muži a začala s ním lomcovat.

„Vstaň, no tak vstaň. Probud' se!“ křičela zoufale, až vzbudila syna v sousedním pokojíku.

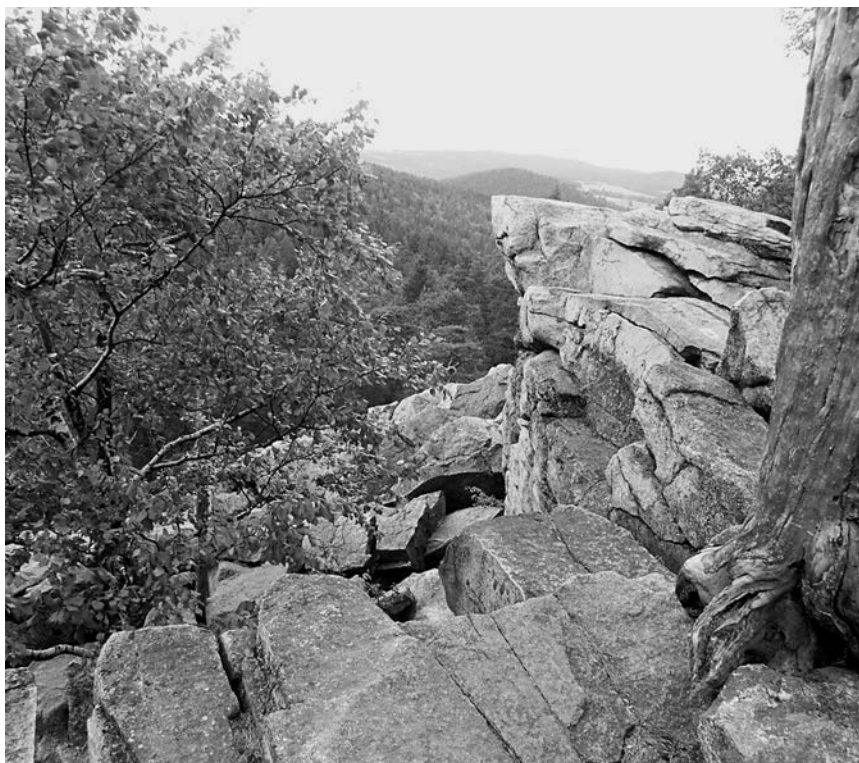
Nakoukl do pokoje, a když spatřil, co se děje, rozeběhl se k sousedům, kteří měli telefon.

Hrozba ředitele školy se pak naplnila. Školák opravdu skončil v dětském výchovném ústavu. Pedagogická rada by se pravděpodobně nad ním bývala slitovala, ale neměl se o něj kdo starat.

Jeho otce odvezla sanitka rychlé záchranné pomoci do nemocnice, matku si rovnou odvezla policie. Muži s vpáčenou zlomeninou lebeční kosti, jejíž úlomek mu poranil mozek, lékaři život zachránili. V nemocnici si ale poležel osm měsíců a zůstaly mu trvalé následky. Měl porušenou motoriku a silně se mu zhoršil zrak i paměť.

Původkyně jeho zranění byla obžalována z pokusu o vraždu, za což jí hrozila ztráta svobody na deset až patnáct let. Trestní senát soudu

ale po zvážení všech důkazů, zejména znaleckých posudků, žalovaný čin posoudil jako úmyslné těžké ublížení na zdraví, protože zaútočila na spícího, který se v tu chvíli útoku nemohl bránit, vyměřil jí sedm roků vězení.

Případ dívky která chtěla být hvězdou

Měla havraní vlasy, útlý pas, dlouhé nohy a mívala přesvědčení, že dobone svět. Teď ležela na nemocniční posteli a měla jistotu, že z života jí už mnoho nezbyvá.

Venku pršelo. Dešťové kapky dopadaly na okenní sklo, slévaly se a stékaly po něm jako slzy. Ona už neplakala, i když věděla, že je to s ní zlé a už jen zázrak by ji zachránil před smrtí. Lékaři své možnosti vyčerpali. Šok již měla za sebou, stejně jako nesnesitelnou bolest uvnitř v břiše, kterou teď tišily léky. Byla otupělá a klidná, smířená s tím, co zřejmě zanedlouho přijde. Zemře, přestože ještě byla velmi mladá a tolik by chtěla žít.

Žít, ale určitě jinak než v posledních měsících. Doma, jako předtím, než se to všechno zvrtilo. Věděla, že žádnou další šanci ale nedostane. Její osud se už naplnil.

Kdyby se dal vzít čas zpátky, vytrhla by z něj poslední dobu jako listy z kalendáře. Vrátila by se domů, do chvíle před osudným krokem. Jenže v životě žádné kdyby neplatí a co se už stalo, se nedá vzít zpátky.

Cesta k osudovému životnímu kroku přitom začala tak nevinně! Nadaná studentka, vědoma si svých fyzických předností, netrpěla ostychem, aby je skrývala. Maminka, pyšná na svou pohlednou dceru, ji sama přivedla do agentury, spolupracující na módních přehlídkách. Dlouhonohá dívka se na nich záhy začala objevovat jako jedna z nejfoťografovanějších modelek.

Nebyla upejpvává, a tak o pár měsíců později, v době, kdy ještě ani nebyla plnoletá, neodmítla nabídku uměleckého fotografa, aby mu stála modelem k aktům. To už ovšem bez vědomí rodičů. Fotograf měl přítele malíře a ten dalšího kolegu, který rovněž ve svém ateliéru rád uvítal krásnou černovlásku jako novou inspiraci.

Peníze, které si tak vydělávala, jí umožňovaly splnit si i náročná přání. Spolužáky na večírcích a mejdanech omračovala rundami drahého alkoholu, nejlepší kamarádky špičkovou kosmetikou a prázdniny, kdy byli její rodiče přesvědčeni, že se s partou kamarádek vydala k moři do kempu se stanem, strávila v hotelu.

Zahleděná do sebe pak snad ani nevypozorovala, že se mezi ní a jejími dosavadními kamarády začíná čím dál víc rozevírat propast. Měla na ně stále méně času, přestávali ji zajímat. Šla za vějičkou oslnivých možností jako s klapkami na očích.

Její až příliš zaměstnaní a společensky angažovaní rodiče však stále

ještě nic netušili. Pozdní příchody vysvětlovala posezením s kamarádkami nebo návštěvou doma u některé z nich. Ani se příliš nemusela namáhat vymyšlením, tolerance jejich rodičů byla i kvůli zaneprázdněnosti vlastními aktivitami značná.

Strachovat se o ni začali, až když se jednou domů nevrátila do rána a ani nezatelefonovala, kde je. Nepřišla ani druhý den. Její vyděšená matka pak večer zavolala na policii a roztřeseným hlasem žádala o pomoc.

Pátrání po pohřešované dívce bylo řadu týdnů bezvýsledné. Poslední stopa po zmizelé dívce byla zachycena v jednom baru. Přihlásili se svědci, kteří v novinách spatřili dívčinu fotografii se zprávou, že je po ní vyhlášeno celostátní pátrání. V baru ji viděli s jakýmsi dobře oblečeným mužem, kterého tam ale nikdo neznal. Na rozdíl od výrazné černovlásky, kterou si zapamatovali, ale nikdo nedokázal pořádně popsat jeho podobu. Shodovali se, že je ničím nezaujal.

Onen tajemný muž si dlouhonohe černovlásky všiml na poslední módní přehlídce, které se zúčastnila. Padla mu do oka, a tak si na ni u šatny počkal. Představil se jí jako zástupce obchodního ředitele světové modelingové agentury. Řekl, že hledají právě takový typ dívky, jako je ona. Jeho slova jí zněla jako rajska hudba.

Na smlouvenou schůzku přišla plná očekávání. Uskutečnila se v již zmíněném baru. Vybraně se chovající, bezvadně oblečený muž byl hovorný a to, co říkal, jí připadalo jako krásný sen. Nastínil jí pohádkové možnosti. Turné s modely věhlasné firmy po celém světě. Plat, jaký si do té chvíle ani nedovedla představit. K tomu ubytování v nejluxusnějších hotelích, péče vybraných odborníků, účast na přehlídkách se světoznámými hvězdami.

Připili si na úspěch a elegantní muž pak vidinami omámenou dívku odvedl ke svému autu, aby ji odvezl rovnou na další schůzku, kde se údajně o všem rozhodne.

„Mám dva společníky, kteří do toho mají také co mluvit, ale nebojte se. Bude to víceméně už jen pouhá formalita. V podstatě je už o vás rozhodnuto,“ řekl dívce, když jí dvorně přidržel dvířka auta, aby mohla pohodlně nastoupit.

Do příhraničního města dojeli za necelou hodinu. Cestu jim zpříjemňovala hudba z radiomagnetofonu a dívce navíc skvělé představy.

Místo, kam ji dovezl, neznala. Dům, před kterým zastavili, měl oprýskanou omítku na fasádě a restaurace v přízemí určitě nepatřila

k prvotřídním. Obluzující slůvka jí však stále ještě vířila v hlavě i v zatuchlé, starým nábytkem vybavené kanceláři, kam ji zavedl.

Zahnala je až slova jednoho z dvojice mužů, kteří byli uvnitř a nyní na ni zvědavě civěli.

„Svlíkní se!“ řekl jí robusní čtyřicátník s masitým obličejem, rozvalující se za kancelářským stolem. „No tak se hergot svlíkní, ať vidíme, jak jsi na tom! Nebo to z tebe máme strhat?!“

Vyděšeně se obrátila. Muž, který ji sem přivedl, už neměl v obličejí přívětivý výraz. Díval se na ni s potměšilým šklebem.

„No tak poslechni, co ti říká!“ přikázal.

Pokročila ke dveřím, ale uchopil ji za paži a smýkl s ní dovnitř.

„Svlíkej se!“ křikl na ni. „Tak bude to?“

Bezradně zatékala pohledem po tvářích trojice mužů a cítila, že se jí zmocňuje strach a panika. V následném okamžiku dostala facku.

„Tak dělej, nebo ti tu fasádu zmaluju, že by tě vlastní máma nepoznala,“ řekl ten, co ji přivedl.

Rozplakala se. Co následovalo, bylo pro ni potupné, odporne a hrozné do té míry, že i kdyby se pak už nestalo nic jiného a pustili ji domů, přinejmenším by měla problém navázat milostný vztah, ať by byl partner sebezpuhlednější a sebeněžnější.

Propustit ji však neměli v úmyslu. Ještě v té noci hrůzy jí injekční stříkačkou vpravili do žíly drogu, aby byla povolnější a přestala se bránit. Drogy a alkohol se pak staly jejími každodenními společníky. Žila v jakémisi fantasmagorickém polosnu.

Jen matně se upamatovala, že následný den ji posadili do auta a odvezli někam jinam, že cesta vedla lesem a tam, kam dorazili, mluvili všichni německy. Němčinu se učila na škole, a tak většinu slov rozuměla.

V nočních klubech, odkud ji po několika týdnech vždycky převezli někam jinam, strávila zhruba čtyři měsíce. Každou noc měla obvykle několik zákazníků, kteří k ní šli na pokoj. Ztratila pojem o čase. Připadalo jí, že se na všechno dívá odkudsi za sklem, že jí vzali tělo a to už jí nepatří. Drogy a alkohol ve stále větších dávkách ji udržovaly v polomrákotném stavu. Jen chvílemi se rozpomínala, že žila jinde, a nejasně se jí vybavovaly podoby známých z toho jiného světa. Otupělá se ale neupamatovala na nic určitého. A pak se jednoho dne drogou předávkovala.

Když v nočním klubu zjistili, že je na tom zle, odvezli ji desítky kilo-